

Kázání, Jarov 12.5.2024

Úvod ke čtení

Izajáš žije v dobách trvalého ohrožení a zápasů lidu o přežití. Hospodin je mu zachráncem. Tak svědčí Izajášovo jméno: Hospodin je spása, Hospodin je záchrana. Prorok obrací svou pozornost nejen ke svým, ale také k mocným tehdejšího světa, Egyptu a Asýrii.

Čtení: Iz. 19,16 - 25 (výběr)

V onen den bude Egypt jako ženy: bude se třást strachem před mávnutím ruky Hospodina zástupů, až proti němu mávne. Země judská se stane postrachem Egypta; ať mu ji kdokoli připomene, Egypt dostane strach z úradku, který nad ním vynesl Hospodin zástupů... V onen den bude mít Hospodin oltář uprostřed egyptské země a posvátný sloup při jejích hranicích bude zasvěcen Hospodinu. Bude to znamením a svědectvím o Hospodinu zástupů v egyptské zemi. Když budou volat k Hospodinu kvůli utiskovatelům, pošle jim zachránce, aby je obhájil a vysvobodil je. Hospodin se dá poznat v Egyptě; Egyptané poznají v onen den Hospodina a budou ho uctívat obětním hodem a obětním darem, budou Hospodinu skládat a plnit sliby. Hospodin udeří na Egypt, udeří i vyléčí, a oni se obrátí k Hospodinu; on přijme jejich prosby a vyléčí je. V onen den vytvoří Izrael s Egyptem a Asýrií trojici; bude požehnáním uprostřed země, protože Hospodin zástupů mu bude žehnat takto: „Požehnán buď lid můj egyptský a dílo mých rukou Asýrie a mé dědictví Izrael.

Boží požehnání tedy platí i pro mocné násilníky tohoto světa?

Milujte své nepřátele a modlete se za ty, kdo vás pronásledují...(celek: Mt. 5,43-48)

Nekončící válečné běsnění ubíjí snahu přidržet se naděje na smíření a upokojení. Může nám v tom Písmo pomoci? Je představitelé, aby se ubití a utrápení rozhodli pomoci těm, kteří je trápí?

Nejprve vám představím s biblickou postavu Joba.

Zámožný a zbožný Jób ztrácí všechno, rodinu, přátele, majetek i dobré jméno. Neztrácí také Hospodinovu přízeň? On sám je do krajnosti zkrušen.

Jenomže nevedlo se mu do té doby dobře právě proto, že se mu Boží přízeň vyplácela? Tak doráží na Hospodina pokušitel - satan.

Nejvíce je Jób zasažen tím, jak se na jeho bídu dívají nejbližší přátelé. Jsou zdrceni. Pak však začnou hledat, jak si své trápení Jób sám přivodil. Přeci to nemohlo být jinak?

V krajní osamocenosti blízko smrti Jób klade Hospodinu vyčítavé otázky. Dožaduje se vysvětlení, proč trpí až k smrti. Po strhující výměně argumentů nakonec Hospodin Jóbovi předvádí nepostižitelnost svého stvořitelského díla... Jób poznává svou lidskou nepatrnost. Sklání se do prachu před tím, kdo mu daroval život.

Ještě však není všemu konec. Co s Jóbovými přáteli? Na závěr knihy čteme toto: **Job 42, 7-9**

Kázání. Modlitba za (ne)přátele:

Hospodin promluvil: „Můj hněv plane proti vám, protože jste o mně nemluvili náležitě jako můj služebník Jób.... Jděte k němu. On ať se za vás modlí. Já ho přijmu milostivě a nepotrestám vás za vaše poblouzení,“ I šli učinit to, co jim Hospodin nařídil. A Hospodin Jóba milostivě přijal.

Je to k neuvěření. Jób, přáteli zavržený a zneuctěný, se má za ně modlitebně přimluvit? On má prosit za ty, kteří se postavili proti němu? Ano, to si přeje Hospodin.

Jenže pozor! Nejprve oni sami musejí přijít za Jóbem a prosit o přimluvu Jóba u Hospodina. Jinak neuniknou trestu. Taková je Boží výzva. Hospodin do krajnosti Jóba tlačí a prozkoušuje.

A co my? Představme si sebe, že jsme se dostali do situace, kdy bychom měli prosit za ty, které nesnášíme a kteří nám ubližují? Takovou výzvou nás Hospodin přivádí k jádru evangelia, k odpuštění a odpouštění. Poslechněme si ještě jednou Ježíšovu výzvu: *Milujte své nepřátele a modlete se za ty, kdo vás pronásledují...*(celek: Mt. 5,43-48)

Je to vůbec možné? Stalo se to někdy v dnešní době? Pohledme na vývoj v Jižní Africe. Po mnoha letech apartheidu, tedy rasové segregace, byl nelidský režim převážně bílých, přiveden k obratu. Podmínkou pro provinilce, vrahy a násilníky, bylo plně a veřejně přiznat všechny zločiny. Pak jim bylo odpuštěno. Při soudních

jednáních se zúčastněné strany, oběti, pachatelé i předsedající soudní dvůr, dostávaly do situací, kdy společně plakali nad tím, co vycházelo najevo....

Vraťme se teď poznámkou ke čtení z proroka Izajáše. Dvě mocnosti ohrožovaly Boží lid, Asyrie a Egypt. S jejich agresivitou bylo třeba trvale počítat. A přeci prorok vidí jejich přátelský svazek s Izraelem. Izrael jako Boží lid má žít s nimi v pokoji. Jen tehdy? Dnes již ne? Opravdu ne?...

Pro nás to znamená překvapující zjištění, jak zřetelně nejsou biblické děje dobou zasutou, opomenutou minulou.

Sledujeme agresivitu představitelů Ruska. Vidíme bolestivý svár Izraele s Hamásem a tisíce zabíjených Palestinců. Ve světě probíhá řada dalších konfliktů.

Mají se snad napadení přimlouvat za agresory? Ano, mají. Ovšem je tu nezrušitelná podmínka. Agresoři sami musejí přijít za napadenými a trápenými a prosit je o přimluvu u Strážce všeho života. Mají prosit za odpuštění, jak nás k tomu vede Jób a velkolepě to potvrzuje slovo Ježíšovo.

A ještě pro nás: Zamená to snít například o svazku Evropy, Ruska a Ukrajiny? Je to jako naprostá pomatenost? Anebo ne?? Ale kdo jiný nežli my sami se máme podílet na Božím snu?

Jen se začtěme do knihy Jóbovy, abychom rozpoznali, jakou moc má v ruce Hospodin. On, Vládce všeho světa ovládá i tehdy nezkrotitelné příšery, které vládly na mořem i nad pevninou. Nazývali je behemótem a livjátanem. Pro nás jde o podceňovanou a nezvládanou moc zla, nad kterými však vládne Všemocný Bůh. Vládne všemocí bezbranného Krista, krále pokoje.

Modlitba: Dopust', Bože mocný, ať již nelétají smrtonosná letadla a drony, ať umlknou houfnice, tanky a rakety, které nacházejí své oběti. Ukonči vše ostatní tak, jak to Ty sám umíš, když nás k tomu donutíš tlakem své pravdy, porozumění a lásky. Amen.